

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 2. februar 2014

Kirkedag: 4.s.e.H3K/B

Tekst: Matt 14,22-33

Salmer:

SK: 720 * 447 * 13 * 636 * 487,7 * 34,3

LL: 720 * 23 * 13 * 636 * 487,7 * 34,3

Jesus går på vandet.

Tænk Jer Jesus som barn nede ved søen sammen med alle de andre drenge i byen. De tumler sig rundt i vandet i munter og glad leg. Og midt i det hele står Jesus og stamper i vandoverfladen, mens han råber: ”Jeg vil også i. Jeg vil også i!”

Selvfølgelig har Jesus også kunnet bade i vandet. Da Jesus blev døbt, hvilket han i lighed med de fleste af dem, vi hører om i Ny Testamente, blev som voksen, og ved fuld neddykning, ja da han blev døbt, skulle de jo ikke først skære hul i vandet, for at han kunne komme i. Selvfølgelig har Maria kunnet bade sit lille Jesus-barn, uden at han kom til skade, når vandet ramte ham. Og alligevel gik han på vandet.

Sjovt nok, så er det en af de beretninger om Jesus, som en del mennesker har svært ved at tro på. Det er bare for langt ude. Det syntes nogle konfirmander også for et par år siden. Hvortil en af de andre konfirmander meget klogt sagde: ”Hvis han kan stå op fra de døde, så er det da ingenting at gå på vandet!”

Det er faktisk meget klogt sagt. Og derved bringes vi jo derhen, hvor selve sagens kerne er, at det handler om Jesus som opstanden. Evangeliet handler om Jesu opstandelse. Og det gør det også for den enkelte af os. Vores tro på Jesus handler om Jesu opstandelse. Kan vi ikke tro det, så er det så inderligt

ligegyldigt om vi kan tro, han kan gå på vandet eller andre overnaturlige ting. Og det hjælper os ikke spor at kunne tro, at det nok er sandt det med vandet, men det med opstandelsen, tror jeg ikke på. Så er det hele også totalt ligegyldigt. Opstandelsen er det afgørende. For Jesus blev oprejst til retfærdighed for os, som Paulus siger det i epistlen i dag. Troen på opstandelsen er kernen i, om vores kristentro har den betydning for os, der gør, at vi tør håbe imod håb, og tro det utrolige.

Jesu vandring på vandet er en åbenbaring af hans guddommelighed. Jesus er Herren, og han kan bruge skaberværket, som det behager ham. Jesus er i besiddelse af Almagts kræfter og muligheder, og det på en måde, så mennesker, som disciplene i båden, erkender, bekender og tilbeder Jesus som Guds søn.

Jesus går jo ikke ud på vandet, bare for at vise sig. Det er jo ikke fordi han bagefter siger: ”Se, hvad jeg kan!” Jesus bruger aldrig sin guddommelighed til at vise sig eller til egen vinding. Det er helt igennem den menneskelige natur at benytte sig af fordele for egen vindings skyld. Lige som det også er menneskets natur at bruge sine muligheder på bekostning af andre, hvilket Jesus aldrig gjorde, men altid for andre.

Med udgangspunkt i beretningen om Jesus, der går på vandet, er der faktisk stof til mange tanker om Jesu guddommelighed. Og uden Jesu guddommelighed er historien om Jesus faktisk ikke særligt spændende. Jesu guddommelighed åbenbart i hans menneskelighed er forudsætningen for menneskets frelse. Der skal nemlig mere end almindelige menneskelige kræfter til at frelse mennesket, når det for alvor synker i, synker i livet.

Der er flere temaer i vor kristne tro, denne tekst kan bruges som udgangspunkt og illustration af. Vi kan tænke på menigheden, menneskeheden, som en båd på vandets bølger. Et motiv, der bruges om livet langt ud i diverse kunstners billedlige fremstilling af livet. Her er havet ofte både konkret og metaforisk om det store ukendte og til tider farlige liv. Deraf også navnet til kirkerummet, skibet. Vi er i livets båd på livets hav, men Jesus kommer os i møde.

Der er også rigtig mange tanker at berige hinanden med med udgangspunkt i det, at Peter også kan gå på vandet, så længe han holder blikket fast på Jesus. Men så snart han flytter det og begynder at tænke over, hvad han egentlig laver, og ser bølgerne truende omkring sig, så går det galt. Han mister fokus på Jesus og bliver helt og holdent overladt til elementernes rasen. Heri er et godt billede på, at Jesus, at troen på Jesus, kan holde os oppe i livet. Det kan sågar være et billede på, at selv når livet opluger os, som bølgerne er parate til at gøre med Peter, så kan vi stadig gå. Det er jo egentlig det, der ligger i vort håb imod håb, når vi samles til begravelser og bisættelser her i kirken, hvilket vi gør lidt for ofte i denne tid. Døden har vist os, at der nu ikke længere er mere at håbe på, og dog netop i den situation må vi håbe imod håb, håbe på, at Jesu ord om tro og opstandelsen holder stik, og derfor har vi i vor kristne tro et håb om at gå gennem døden og ind i opstandelsen hos Gud. Vandringer på søen er et fantastisk billede på dette.

Der er også stof til eftertanke deri, at Matthæus skriver, at da Peter blev bange, 'begyndte' han at synke. Man begynder ikke at synke, når det handler om vand. Man plasker i med det samme. Men der er noget tankevækkende, når Jesus selv sætter dette sammen med at tro. Tro på Jesus og hans guddommelighed.

Der er det tankevækkende, at de fleste mennesker holder ikke lige pludselig op med at tro på Gud. De begynder langsomt med at tro mindre og mindre. I denne sammenhæng er tro, at have Jesus for øje, dvs. have Gud og Jesus og Helligånden nærværende i livet. Se livet i sit guddommelige lys. Tilbede og bekende Jesus som Guds søn. Mennesker begynder langsomt at lade dette betyde mindre og mindre.

Ethvert døbt menneske har fået troen lagt ind i sig som en gave til livet af Gud. Og hvis ikke dette bliver en værdifuld gave for os, så er det fordi vi på et tidspunkt begynder ikke at have den værdifuld. Frafald af kristen tro på Jesus som Guds Søn og opstanden, begynder et eller andet sted. De færreste af os bliver vantro fra det ene øjeblik til det andet. Derfor skal vi ikke være så bange for de store fristelser, der måske kan få os til i øjeblikket at forbande Gud eller tænke ukristeligt om ham eller helt vende ham ryggen. De er slet ikke farlige. Det farlige er det, vi møder i livet, som stille og roligt får os til at ændre fokus og udgangspunkt i livet. Skal det være lidt mere konkret, så kan vi sige, at for nogle troende mennesker betyder det meget for deres tro at gå i kirke. Det farlige er ikke, at det springer over en søndag. Det farlige er, at det efterhånden begynder at springe søndagene over. Det er farligt for den tro, der ellers har været vant til at blive næret af gudstjenesten. Frafald og fortabelse begynder et sted, men det ender med druknedøden i bølgerne.

Højdepunktet i dag – for mig – i beretningen om vandringen på søen er slet ikke noget af dette. Det, jeg har brug for at gå hjem med i dag, er den del af fortællingen, hvor Jesus rækker hånden ud efter Peter.

For jeg ved med mig selv, at livet byder på udfordringer, hvor end ikke nok så meget fromhed og tro, kirkegang, bøn og

bibellæsning kan forhindre mig i at blive bange og overvældet af bølgernes hærgen og truen. Jeg ved, at livet kan gøre frygteligt ondt, så ondt, så jeg ikke formår at holde mine fromme øjne fæstnet på Jesus, ja end ikke skænke ham en tanke. Og jeg kan slet ikke se noget håb i mørket og nøden. Enhver kærlig, kristen trøst om Guds kærlighed og almagt, preller af som vand på en gås. Jeg ved, at livet i det hele taget, synker jeg ned i, om ikke jeg har noget andet at leve af, end min egen formåen. Livet i det hele taget er som en vandoverflade, og jeg kan ikke gå på vandet, derfor synker jeg i det. Om ikke Jesus rækker ud efter mig!

Så kan man selvfølgelig spekulere i, om Jesus ikke havde rakt ud efter Peter, hvis han ikke havde råbt: ”Herre, frels mig!” Hvis de er tilfældet, så er jeg fortabt, for jeg kender også den livssituation, hvor der ikke er kræfter til at råbe, og hvor Jesus slet ikke er i fokus som en at råbe på. Men selv om mennesket er så langt sunket ned i det skrøbelige og brusende livets hav, så har de dog næsten altid kræfter til at sige: ”Jeg skal nok selv! Jeg skal nok selv komme op. Jeg skal nok selv klare mig.” Paradoksalt siges dette, mens vi langsomt synker længere og længere ned i fortabelsen.

Derfor kommer det ikke an på, om vi får råbt på Jesus, det kommer lige så meget an på, om vi tager imod hans udstrakte hånd. Meget om mig og mit liv kan være usikkert, men det er helt sikkert, at Jesus rækker hånden ud, når jeg begynder at synke. Og han har ret, når han spørger: Hvorfor tvivlede du? Jesus er Guds Søn! Og med øjnene rettet mod ham, kan vi gå på livets skrøbelige og stormomsuste vandoverflade. Det ved jeg. Og jeg ved, at når jeg tvivler, så rækker han hånden ud. Jesus er Guds udstrakte hånd til menneskers frelse.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen